

K.K. DOWNING

WITH MARK EGLINTON

HEAVY DUTY

DNY A NOCI V

Judas Priest

HEAVY DUTY

SMILE MUSIC, 2024

HEAVY DUTY

DNY A NOCI V

Judas Priest

K. K. DOWNING

WITH MARK EGLINTON

Heavy duty: days and nights in Judas Priest / K.K. Downing with Mark Eglinton
Originally published by Da Capo Press, an imprint of Perseus Books, LLC,
a subsidiary of Hachette Book Group, Inc.
The Da Capo Press name and logo is a trademark of the Hachette Book Group.

Copyright © 2018 by Ken Downing Ltd.
Translation © 2024 Zdeněk Pospíšil
Czech Edition © 2024 SMILE MUSIC s.r.o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-907904-8-3
e-book ISBN: 978-80-907904-9-0

Předmluva	7
Kapitola 1	9
Kapitola 2	23
Kapitola 3	31
Kapitola 4	41
Kapitola 5	63
Kapitola 6	79
Kapitola 7	107
Kapitola 8	139
Kapitola 9	155
Kapitola 10	183
Kapitola 11	195
Kapitola 12	215
Kapitola 13	239
Kapitola 14	259
<i>Poděkování</i>	279

ENO, NEVADA. 16. ČERVNA 1990

V tu chvíli mě naplno zasáhla realita. Přitom jsem měl dlouho onen bezelstný pocit, že nás nemůže nic zastavit, protože naše mašina má správný kurz. Od raných časů, kdy jsme se plácali světem, přes osudný rok 1980, kdy jsme pomohli zažehnout oheň a nastartovat scénu, přes tučná léta následující. To vše bylo najednou pryč a do mé hlavy se vkrádala představa, že tu existuje jakési tiché spiknutí, které chce nahlodat celý heavymetalový obor skrze skupinky aktivistů. A jedni z obětních beránků jsme měli být i my.

K naší spáse tu byla i mocná vlna podpory, která nám měla v probíhajícím očistci posloužit jako záchranný kruh. Díval jsem se do tváří fanoušků, kteří lemovali ulici cestou k soudu a v jejich očích viděl zářit světélka. Tiché přání abychom celý ten absurdní proces vyhráli. Žaloba vinila JUDAS PRIEST z neúmyslného podílu na sebevraždě dvou mladíků, kteří poslouchali naši hudbu. Jak absurdní.

Celá věc měla ještě další rovinu. V hlavě mi létalo, že musí jít o strašný omyl. Jak by jinak mohla Amerika, ta země, které nás přivítala s otevřenou náručí už v roce 1977, najednou chtít ukončit naši kariéru. Byl jsem zmatený. Ale byli to opět naši fandové, kdo mě vytrhl z trudného přemítání. Vystoupil jsem z taxíku před vchodem do soudní budovy a lidé skandovali: „PRIEST, PRIEST, PRIEST!“ Jako kdybych najednou odcházel ze stage po odehraném koncertu. Ti lidé tehdy v Renu byli sice zoufalí jako my, cítili stejnou bolest a nespravedlnost, ale byli s námi. Náš pevný kruh ve jménu JUDAS PRIEST se nepřerušil.

V takových chvílích jsem si uvědomoval, že už nejsem oním mrňavým Kenem Downingem z Yew Tree Estate. Plaché, introvertní dítko s plastovou aktovkou a děravými botami zmizelo v prachu historie. Teď tu stál sebevědomý muzikant, kytarista jedné z největších heavymetalových skupin, které svět poznal. A moji kamarádi z kapely tu byli se mnou.

Napumpovaný adrenalinem jsem začal stoupat po schodech do budovy a očima našel Roba Halforda. Vypadal nejistě a zraněně. A já si optimisticky pomyslel: „Tohle dopadne dobře, brácho.“

Vše se opět otočilo, když nás odvedli do jednací síně a zapadly za námi masivní, dřevem obložené dveře. Jako kdybych se propadl do vzduchoprázdna. Smutek, vztek a nejistota mě obalily jako pavučina. Nikdy v životě jsem nezažil tak prudké změny nálad. Už jsem neslyšel hlasitou podporu fanoušků a zůstali jsme v tom úplně sami.

Ticho v místnosti přehlušoval jen můj rozběsněný srdeční tep. Nehledě na to, jak jsem si byl jistý tím, co jsme s JUDAS PRIEST dokázali, a také tím, že jsme byli nevinní, v mžiku jsem se zase cítil jako malý Ken v té až příliš známé pozici, kdy vše, co mělo přijít, bylo nedobré a nebylo tomu úniku.

NÁPAD SEPSAT VLASTNÍ MEMOÁRY A UDĚLAT Z NICH ucelenou autobiografii jsem dostával průběžně už nějaký ten pátek. Okolí mě ostatně k tomu setrvalo vybízelo. Vždy jsem se ale zasekl v momentě, kdy jsem si uvědomil, že budu muset být naprosto upřímný. O všech těch neuvěřitelných čtyřiceti letech, které jsem zažil v lůně JUDAS PRIEST.

Někde vzadu jsem měl na paměti, že některé lidi asi překvapím. Obecně totiž fanoušci žijí s myšlenkou, že onen známý sen o pozlátku, které zahrnuje cestování po světě, kvanta srandy, velké prachy, lačné holky a vůbec dokonalý život, je reálný. Hned na úvod vám řeknu, že občas je. Ale stejně jako cokoliv jiného, má tahle idylka nemilosrdně vytyčené mantinely.

A je to tak vlastně dobře, protože kdyby měl člověk stále setrávat ve fádě předvídatelném luxusu, unudil by se k smrti. Nudný a předvídatelný, to jsou dva termíny, které ze srdce nesnáším.

V posledních letech jsem si uvědomil, že člověk nemůže lpět na něčem jenom proto, aby si udržel tvář, kterou od něj ostatní očeká-

vají. Někdy je potřeba říznout do živého, mluvit ze srdce, i přestože mnoho lidí vaše slova na první dobrou neakceptují. Nemám na mysli jenom naše fanoušky, ale třeba i crew, která nás po léta věrně doprovázela a měla o nás určité mínění. Všichni lidé, kteří s námi přijdou do kontaktu, si zaslouží svůj díl respektu. Ten spočívá v tom, že namísto tvorby dusna, slova proříznou vzduch a nastolí jasno.

Proč o tom mluvím? Protože v okamžiku, kdy jsem odešel z JUDAS PRIEST, zůstalo mnoho věcí nevyřčených, nevyjasněných, vyhnívaly si takříkajíc nedobrovolně dál.

Nejen, díky tomu jsem přehodnotil svoje dosavadní váhání a začal psát vlastní paměti. Činil jsem tak v zájmu svém, ale také ve prospěch všech lidí, kteří byli v mém příběhu jakýmkoliv způsobem zapleteni. Ať už to byli mí vzácní přátelé nebo i lidé, kteří mi třeba v mých očích ublížili. Nic a nikdo nemůže znehodnotit čas, který jsem JUDAS PRIEST věnoval. Když se ohlédnu za sebe, vidím všechno. Všechno. Smích, radost, pláč i zatnuté zuby. Prožili jsme to spolu a duch kapely chválabohu žije dál.

Vše, co si přečtete v této knize, je každopádně můj příběh. Nebo lépe řečeno náhled na události, které se staly, mou optikou. Nezasťírám, že nemusí odpovídat obecně známým úzům a také si nemusím pamatovat všechno. Kdo by taky mohl, když se rozhodl rozhrábnout pomyslnou truhlu vzpomínek za posledních pět desetiletí. Stalo se toho hodně a až teď jsem si začal uvědomovat určité aspekty, které by spaly utěšeně dál, nebýt toho, že jsem začal psát tyhle řádky.

Necítím se ale kvůli tomu špatně, život prostě přináší různé perspektivy, které člověka dostihnou v ten správný čas. Během vzpomínání jsem si uvědomil, že jsem vlastně takovou inventuru strašně moc potřeboval. Musel jsem si ujasnit, že není třeba být zbytečně sešněrovaný, ani nepatříčně rozmáchlý. Tenhle určitý balanc jsem záhy přestal řešit, protože úplně stačilo znovu překonat můj letitý vzorec, že výchova, byť by byla sebehorší, je zákon a vše mám jasně nalajnované.

Tohle jsem vždycky nenáviděl, a v koutku mé duše toužil po tom, utéct kamkoliv, kde budu sám sebou. Časem se mi poštěstilo mé přání proměnit ve skutečnost. V osmdesátých letech jsem dokonce překonal vše, o čem jsem potajmu snil. I tehdy jsem ale zažil malé flashbaky do minulosti. Zase jsem byl ten ušmudlaný Ken z odkudsi v Black Country, i když už jsem byl frajer K.K., ten okouzující blondák z velkých JUDAS PRIEST.

Jak už jsem nastínil, moje výchova nebyl úplně snová. Občas i to nejhorší vedení však vede k pozitivnímu výsledku. Naučí vás totiž – jak v budoucnu nežít. I tak si ovšem člověk prochází peklem, hlavně tím psychickým, protože zatím ještě nechápe, proč se tím anebo tím provinil proti pomyslnému, nikde nepsanému falešnému bontonu.

Pokud máte to štěstí, že vyrůstáte nebo jste vyrůstali ve stabilním a milujícím prostředí, jásejte. Teoreticky jste totiž dokonale připraveni na život. Kdo absolvoval dětství v rozvrkočeném prostředí a každou chvíli byl v rozpacích, ten si s sebou nese nesmazatelné jizvy. Víím, o čem mluvím, prožil jsem vzrušující a svým způsobem privilegovaný život, ale přesto tyhle otisky minulosti cítím a vždycky budu. Prostě tu budou, i když jistě bylo nespočet možností, jak je vytlačit.

Narodil jsem se v roce 1951 v Black Country, přímo v centru této průmyslové oblasti, jež živořila už od konce druhé světové války, která dala mým předkům dost zabrat. Každý den byl především boj. Nemálo potravin a dalších komodit bylo v lepším případě nedostatkových.

A pak tu byla moje rodina, případ sám pro sebe.

V té době měli lidé často děti opravdu brzo, ale mojí mámě bylo teprve sedmnáct, když porodila mojí starší sestru Margaret. O rok později přivedla na svět mě. Paradoxně v tu dobu stále bydlela se svými rodiči ve starých bytovkách ve West Bromwichi, v místě, kde všichni sdíleli toalety a neměli v bytech pořádné vytápění.

Když se narodila Margaret, máma a táta, který byl o šest let starší, odešli bydlet do babiččina malého dvojdomku v Hilltop na předměstí West Bromwiche. Místo to bylo vskutku nehostinné, neustále zahalené do zplodin nedalekých sléváren a válcoven. Na hustém šedém pozadí klokotal hlučný, industriální soundtrack, před kterým nešlo uniknout. Život v Hilltop po čase každého unavil.

Za rok jsem přišel na svět já. Jen o pár měsíců později jednoho dne stál za dveřmi můj strýc Wilfred, který přinesl špatné zprávy.

„Už jste tu dva roky, je na čase nám udělat místo a přestěhovat se k další matce.“

Měl tím na mysli mojí druhou babičku z máminy strany. Rodiče nechtěli způsobit velkou rodinnou hádku, a tak raději vzali rance a šli. Dnes mu to nemám za zlé, sám potřeboval, kde hlavu složit a narodila se mu moje sestřenice Christine, nám ovšem tenhle přesun připravil jisté komplikace. Abyste pochopili, v té době se děti rodily, jak na běžícím pásu. Všechny ženy přiváděly na svět potomky, ale prakticky nikdo neměl žádné ubytování a tak se rodiny sestěhovávaly, co to jen šlo.

U druhé babičky jsme, pokud mě rodinné historiky netahají příliš za nos, pobyli celkem krátkou dobu. Byl to domek terasovitého charakteru v celkem drsném prostředí. Ani klima v domě nebylo ideální. Rodiče mé matky totiž mého tátu nesnášeli.

Byl pro ně totiž „bad un“, což je výraz, který se v Anglii používá pro pobudu, darebáka, člověka, který to nikdy nikam nedotáhne. Jak těžce se mi píše, že tenkrát měli babi s dědou recht. O pravdivosti jejich slov jsme se ale měli naplno přesvědčit až později.

O jeho práci se vědělo toliko, že řídí povoz s koněm. Tátova pracovní morálka ale nebyla příliš dobrá. Jinými slovy, když se mu nechtělo, tak prostě nepracoval. A nechtělo se mu docela často. Otec měl jednoho mladšího bratra, se kterým jeden čas pracoval na chladicí věži ve West Bromwichi. To byla docela drsná fuška. Bezpečnost práce v padesátých letech prakticky neexistovala, a tak muži

viseli na lanech, lezli po žebřících, za každého počasí a za mizernou mzdu.

Jeden den táta absentoval a raději šel na dostihy. Naneštěstí měl v práci strýc nehodu, při které tragicky zemřel. Otec byl samozřejmě zničený. Myslím, že ho strašně hlodalo svědomí. Na druhou stranu musel vědět, že si díky svému áčku zachránil život. Tahle příhoda ho možná svým způsobem nenávratně poznamenala.

K jeho dobru musím přičíst, že táta nebyl násilník, alkoholik a pokud si pamatuju dobře, nikdy ani nekouřil. V tom byl ve své době celkem unikát. Mít otce, který nechlastá, bylo pro každou rodinu spásou. Přesto se objevily dva velké problémy, které nám táta tu chtěně, tu nechtěně přichystal a táhly se s námi.

Za prvé, měl zvláštní směs hypochondrie a obsedantně-kompulzivní poruchy. Trpěl také paranoiou, kterou často přenášel i na nás. Jeho druhý problém byl ale ještě závažnější. Táta byl nevladatelný sázkař a gambler. K této jeho závislosti se ještě vrátím později.

Jeho OCD porucha byla opravdu vyčerpávající. A často zcela absurdní. Otec například nechtěl, abychom si hráli s ostatními dětmi, protože měl obavu, že od nich něco chytne. Nesměli jsme také na nic sahat.

„Nech to být! Nevíš, kdo na to makal!“

Je jasné, že batolata a malé děti prostě osahávají vše, na co přijdou, protože objevují svět. Navíc, když je jich jako much, kontakt je nevyhnutelný. Často také z čistě logistických důvodů. Pamatuji si noci, kdy jsme já, sestra Margaret a sestřenka Christine spali v jedné posteli, protože jinde nebylo místo. Bylo to věru náročné zmáčknot se pod jednu ošklivou, armádní deku s vyraženým číslem na horním okraji. Ještě náročnější bylo ale snášet vyšilování otce, který byl posedlý myšlenkou, že lapneme nějaké bakterie.

Ani v jiných rodinách neměli na různých ustláno, ale tohle byl slušný psychický teror. Aby táta zamezil kontaktu nás a ostatních dětí, začal si upravovat kůlnu na dvorku, do které nás hodlal přestěhovat. V mých mlhavých vzpomínkách šlo o jakousi kombinaci díl-

ny a holubníku, který kdysi vybudoval můj děda. Vznikly tak malé kamrlíky, které dělilo od původního domku asi padesát stop. Moje nejstarší vzpomínky pochází odtud a také z oné postele, do které jsme se městnali ve třech.

Tvorba nevšedního odděleného obydlí ovšem mému otci nestačila. Vztyčil ještě před boudou plot, který měl zamezit našemu kontaktu se sestřenicí Christine. Pochopitelně z důvodu našeho stálého zdraví. Byl to bohapustý nesmysl, ale my jsme se mu museli podvolit. A takových konsternujících momentů bylo více.

Na Vánoce prakticky každé dítě vzpomíná s láskou. Radostné a vzrušující chvíle, při kterých se člověk tetelí, když má rozbalit svůj dárek, zůstanou člověku v paměti až do konce života. Bohužel funguje to i opačně. Nikdy nezapomenu na naše trudné Vánoce, při kterých jsme nikdy nedostali dárek, který by byl zabalený. Prostě bylo vše hozené jen tak na zemi nebo na židli. Prvek krásného překvapení tak absolutně zmizel. Cítil jsem namísto štěstí jen bohapustou prázdnotu.

Otcovy fóbie byly nesnesitelné. A nepochopitelné, protože stejně kontaminované jako balící papír mohly být i samotné hračky. Když přišlo vánoční přání, putovalo do kamen, protože přece nevíme, kdo se toho mohl dotknout.

Je mi jasné, že táta nás chtěl chránit, ale bohužel jeho péče ve finále vyzněla kruté a kontraproduktivně.

Kdykoliv jsme šli ven, bylo to podobné. Nejdřív nám otec zavázal tkaničky způsobem, který nedovoľoval jejich kontakt s chodníkem. Byl samozřejmě plný bacilů a plivanců, které by nám mohly ublížit. Když šel ven s námi táhl nás prostředkem cest, abychom se nemohli dotknout klik nebo zábradlí. Nesměli jsme se držet ani v autobuse, kde jsme samozřejmě padali a tátu v duchu proklínali. Opravdu nám komplikoval život těmi nejpodivnějšími způsoby. Byli jsme děti, ale už jsme poznali peklo na zemi.

Po pár letech máma čekala mou mladší sestru Lindu. Naštěstí se rodiče dostali do pořadníku na dům, což v praxi znamenalo jen trpělivě čekat, až se na dotyčnou rodinu dostane řada.

Mohlo mi být tak pět let, když přišel onen den D, kdy jsme se nastěhovali do nového obydlí na pomezí West Bromwiche a Walsallu. Do místa zvaného Yew Tree Estate. Stály tu samé nové baráčky, které byly postavené na rekultivované zemědělské půdě. Buď šlo o dvojdomky anebo mnohopatrové bytové domy. Vše sice vonělo novotou, ale vybavení bytů bylo vpravdě chudičké. Všude byl hliník a čtyřmilimetrová skla v oknech příliš neizolovala. Topení chybělo zcela, vše musel utáhnout jeden otevřený krb. Nepřeháním, když řeknu, že v zimě jsme často cvakali zuby mrazem. Podlahou se vinulo nevábné linoleum, koberce jsme neměli. Na druhou stranu jsme měli vlastní záchod a uvnitř(!), což byl luxus, který jsem dosud ve svém kratičkém životě nepoznal.

Veškerý volný čas jsem trávil v tomto novém resortu. Nebyl důvod podnikat nějaké dlouhé cesty jinam, mimo jiné proto, že navzdory strohému životu bylo v Yew Tree čisto, žilo se tu zcela jinak než v začouzených a špinavých průmyslových oblastech. Naší čtvrtí protékal vodní kanál a na každém plácku bylo hřiště. Jiné děti, které bydlely v částech města postavených před válkou, na tom byly podstatně hůř.

Kromě pár obchodů a klubu pro mládež tu byly dvě základní a dvě střední školy na hranicích resortu. Když jsem nastoupil na základku Yew Tree School, učitelé zřejmě pojali dojem, že jsem typ geniálního dítěte. Nikdy jsem vlastně nepochopil proč, asi jsem prostě vypadal chytře.

„Kennethe, pojd' a přeseď si do přední části učebny,“ vyzvala mě má učitelka a stejně musely učinit i moje dvě spolužačky. Ty byly na rozdíl ode mě objektivně nejchytřejší ze všech. „A teď ukažte třídě, jak jste dobří v opisování veršů z Bible.“

„Ano, paní.“

Vypadalo to fakt divně. My tam seděli, přepisovali nekonečnou Bibli a ostatní na nás koukali. Dodnes nechápu, jaký měla tahle historika smysl. Mělo snad jít o nějakou zkoušku způsobilosti, nevím.